

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 296/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť R. T., V., zastúpeného advokátom JUDr. P. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoKR/10/2010 a jeho uznesením z 19. apríla 2010, ako aj postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 NcKR/9/2008 a jeho uznesením z 12. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2010 doručená sťažnosť R. T. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 2 CoKR/10/2010 a jeho uznesením z 19. apríla 2010, ako aj postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 NcKR/9/2008 a jeho uznesením z 12. februára 2010.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení dlžníka v jeho konkurznej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 NcKR/9/2008. V predmetnej veci okresný súd 12. februára uznesením č. k. 2 NcKR/9/2008-82 zamietol návrh sťažovateľa z 2. októbra 2008 na „*povolenie oddlženia... podľa § 166 a násl. zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii*“ (zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“, pozn.). O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 CoKR/10/2010 z 19. apríla 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil („*Krajský súd... dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia.*“). Krajský súd sa stotožnil najmä s konštatáciou okresného súdu, že „*súčasný príjem navrhovateľa... nie je dostatočný pre povolenie oddlženia*“. Táto skutočnosť je podľa názoru oboch konkurzných súdov jedným zo zásadných predpokladov (ako obsahová súčasť „*poctivého zámeru dlžníka o primerané úsilie na uspokojenie svojich záväzkov voči veriteľom*“) pre konanie o návrhu na oddlženie.

3. Podľa názoru sťažovateľa:

«*Samotný zákon o konkurze a reštrukturalizácii pritom neustanovuje a nepomenúva termín „pocitívý zámer vynaložiť primerané úsilie na uspokojenie svojich veriteľov“*, zo samotného správania sa sťažovateľa a jeho doterajšieho snaženia je zrejmé podľa nášho názoru, že tento zámer preukázal. Veritelia budú jednoznačne uspokojení skôr cestou oddlženia sťažovateľa ako cestou exekučných konaní na osobe, ktorá stratí akúkoľvek motiváciu nadobudnúť majetok...

Okresný súd... v uznesení... zo dňa 12. 02. 2010 ako dôvod, pre ktorý zamietol jeho návrh na povolenie oddlženia... uvádza, že súčasný príjem sťažovateľa nie je dostatočný pre povolenie oddlženia. Právny poriadok Slovenskej republiky však výšku príjmu sťažovateľa v konaní o oddlženie nepovažuje za podmienku povolenia oddlženia. Podľa nášho názoru

ide o nepredvídateľný, svojvoľný a reštriktívny výklad zákona zo strany súdov, ktorý v konečnom dôsledku spôsobil zamedzenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces zamedzením jeho prístupu na konanie o oddĺžení.»

4. Sťažovateľ tvrdil, že v predmetnej veci konajúce konkurzné súdy svojím postupom a rozhodnutiami porušili ním označené základné právo (bod 1).

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... bolo porušené uzneseniami Okresného súdu... sp. zn. 2 NcKR/ 9/2008-82 z 12. februára 2010 a uznesením Krajského súdu... sp. zn. 2 CoKR/10/2010-96 z 19. apríla 2010.

2. Uznesenie Okresného súdu... sp. zn. 2 NcKR/9/2008-82 z 12. februára 2010 a uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 2 CoKR/10/2010-96 z 19. apríla 2010 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu... n a ďalšie konanie.

3. Ústavný súd... R. T... priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- Eur..., ktoré sú Okresný súd... a Krajský súd... povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť mu do dvoch mesiacoch od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd... a Krajský súd... sú povinní... uhradiť trovy právneho zastúpenia... spolu vo výške 303,30 Eur... “

6. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil uznesenie č. k. 2 NcKR/9/2008-82 z 12. februára 2010, ktorým okresný súd jeho návrh z 2. októbra 2008 na oddĺženie zamietol, a uznesenie sp. zn. 2 CoKR/10/2010 z 19. apríla 2010, ktorým krajský súd prvostupňové uznesenie potvrdil. Vzhľadom na argumentačnú nadväznosť odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia na prvostupňové uznesenie (č. k. 2 NcKR/9/2008-82 z 12. februára 2010) považuje ústavný súd za relevantné citovať z neho tieto podstatné časti:

„Súd z predložených dokladov a z obsahu súdneho spisu zistil nasledovný skutkový stav:

Dlžník je rozvedený, býva v B., je absolventom Stredného odborného učilišťa. Na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01. 07. 2009 je zamestnaný ako vodič na dobu neurčitú. Jeho mesačný príjem je 295,50 eur. Býva u rodičov v B. Plní si vyživovaciu povinnosť voči

maloletým deťom vo výške 100 eur mesačne, inú vyživovaciu povinnosť nemá. Po skončení konkurzného konania nenadobudol žiaden majetok, okrem príjmu zo zamestnania, iný príjem nemá, žije u rodičov v ich domácnosti, momentálne sa nemá z čoho podieľať na výdavkoch domácnosti. Po zrušení konkurzu mu nevznikli žiadne peňažné a nepeňažné záväzky. Po nariadenom pojednávaní navrhovateľ zvýšil svoju snahu o navýšenie mesačných príjmov a podarilo sa mu uzatvoriť dohodu o pracovnej činnosti zo dňa 30. 11. 2009 (na sumu 3,32 eur/hod.) a dohodu o vykonaní práce zo dňa 23. 12. 2009 (odmena 200 eur/mesiac).

Právny zástupca navrhovateľa - dlžníka na pojednávaní uviedol, že dlžník si privyrába aj popri víkendoch, snaží sa zabezpečiť si lepší príjem. V prípade, ak bude v jeho prospech rozhodnuté o podmienčnom odpustení od zákazu trestu podnikateľskej činnosti, pokúsi sa zvýšiť príjem aj podnikateľskou činnosťou. Zároveň bude hľadať možnosti zamestnania zvýšeným príjmom. Je odhodlaný robiť maximum preto, aby došlo k úspešnému oddĺženiu. Doposiaľ vynaložil veľké úsilie, aby bol v procese oddĺženia úspešný. K otázke možnosti úhrady dlhov v určitých výškach sa momentálne vyjadriť dlžník nevie, koľko by bol schopný splácať správcovi na jeho účet mesačne.

Správca... uviedol, že úpadca počas konkurzného konania poskytoval správcovi potrebnú súčinnosť, mal záujem uspokojiť svojich veriteľov v čo najvyššej výške. Vzhľadom na zistený majetok úpadcu boli nároky veriteľov uspokojené v rozsahu 1.333,03 eur/40.158,95 Sk/, z celkovo prihlásených uznaných pohľadávok vo výške 75.119,83 eur / 2.263.060,- Sk/. Už počas konkurzného konania úpadca prejavoval snahu po ukončení konkurzného konania podniknúť potrebné úkony smerujúce k zabezpečeniu dostatočného príjmu, z ktorého by mohol uspokojiť svojich veriteľov aspoň v určitej časti. Správca z tohto dôvodu súhlasí, aby súd povolil oddĺženie úpadcu.

Podľa § 166 ods. 1 zákona... o konkurze a reštrukturalizácii... dlžník-fyzická osoba má právo sa po zrušení konkurzu za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať na súde zbavenia svojich dlhov. O možnosti oddĺženia súd dlžníka v konkurznom konaní primerane poučí...

Inštitút oddĺženia umožňuje zbaviť sa fyzickým osobám dlžníkom tých dlhov, ktoré nezaniknú počas konkurzného konania, pretože majetok dlžníka nestačil na uspokojenie všetkých pohľadávok veriteľov.

Právnymi predpokladmi pre konanie o oddlžení sú návrh na vyhlásenie konkurzu podaný dlžníkom fyzickou osobou, návrh na oddlžení, súčinnosť úpadcu, skončenie konkurzu po splnení konečného rozvrhu výťažku a poctivý zámer dlžníka uspokojiť pohľadávky veriteľov. V prípade záujmu o oddlžení dlžník musí mať majetok v určitom rozsahu v ktorom vstúpi do konkurzného konania.

Konkurzný súd vzal do úvahy aj jednu z obligatórnych náležitostí návrhu na oddlžení a to poctivý zámer dlžníka vynaložiť primerané úsilie na uspokojenie svojich veriteľov.

Základnou povinnosťou dlžníka je získanie zamestnania alebo povinnosť podnikat' tak, aby získal príjem adekvátny jeho možnostiam.

Napriek preukázaniu poctivého zámeru dlžníka o primerané úsilie na uspokojenie svojich záväzkov voči veriteľom, vychádzajúc z jeho zárobkových možností v súčasnosti aj s perspektívou do budúcnosti, ako aj z hodnoty jeho záväzkov, neboli v tomto prípade splnené podmienky na povolenie oddlżenia.

Aby bol žiadateľ o priznanie oddlżenia úspešný, musí okrem poctivého zámeru dostatočne preukázať, že zo svojho súčasného aj budúceho príjmu bude môcť naplniť samotnú podstatu inštitútu oddlżenia, a to po dobu najmenej troch rokov poskytnúť správcovi peňažné prostriedky na uspokojenie záväzkov, ktoré neboli uspokojené v rámci konkurzného konania, v primeranom rozsahu.

Súčasný príjem navrhovateľa z jeho zamestnania, vrátane predpokladaného príjmu z dohôd o vykonaní práce a pracovnej činnosti po odpočítaní výživného na maloleté deti vo výške 100 eur, ako aj ďalších nevyhnutných životných výdavkov súvisiacich s jeho zdravotným stavom a nákladov na živobytie a vedenie domácnosti, nie je dostatočný pre povolenie oddlżenia.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 NcKR/9/2008 a jeho uznesením z 12. februára 2010, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoKR/10/2010 a jeho uznesením z 19. apríla 2010 bolo porušené jeho v sťažnosti označené právo (bod 1).

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou najprv napadol postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 NcKR/9/2008 (teda aj jeho uznesenie z 12. februára 2010). Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny

opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací uznesením č. k. 2 CoKR/10/2010-96 z 19. apríla 2010. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 CoKR/10/2010 z 19. apríla, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojho v sťažnosti označeného základného práva postupom krajského súdu a jeho uznesením, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho následného nesprávneho právneho posúdenia.

13. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľ, kvalifikovane právne zastúpený advokátom, namietané porušenie označeného základného práva odôvodnil v podstate jeho vlastnou interpretáciou ustanovení „§ 166 a násl. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii“, najmä sa zaoberal predpokladmi ustanovenými zákonom na povolenie oddĺženia a dokumentovaním plnenia týchto predpokladov sťažovateľom. Na podporu svojich tvrdení, názoru a záverov vyplývajúcich z tejto jeho interpretácie (pozri tiež body 3 a 4) sťažovateľ citoval z nálezov ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. II. ÚS 143/02 a sp. zn. II. ÚS 14/01, avšak bez konkretizácie dôvodovej nadväznosti právnych názorov a záverov ústavného súdu (ich aplikovania) na jeho konkrétnu právnu vec. Iné relevantné skutočnosti (vecné alebo právne) sťažovateľ na podporu svojho tvrdenia o namietanom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutiami v jeho konkurznej veci konajúcimi všeobecnými súdmi neuviedol. Z argumentácie sťažovateľa jednoznačne vyplýva jeho nesúhlas s faktickým a právnym posúdením jeho veci a z toho vychádzajúcimi právnymi závermi menovaných konkurzných súdov.

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému

reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 2 CoKR/10/2010 z 19. apríla 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

16. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, dostatočne odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd v podstatnom uviedol:

„Napadnutým uznesením súd prvého stupňa návrh dlžníka zo dňa 2. 10. 2008 na oddĺženie zamietol.

Rozhodnutie odôvodnil tým... (pozri bod 6, pozn.)

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ - dlžník...

Krajský súd... ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia.

Preto len v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že súčasný príjem navrhovateľa z jeho zamestnania vrátane predpokladaného príjmu z dohôd o vykonaní práce a pracovnej činnosti po odpočítaní výživného na maloleté deti vo výške 100,- eur mesačne, ako aj ďalších nevyhnutných životných výdavkov súvisiacich s jeho zdravotným stavom a nákladov na živobytie a vedenie domácnosti, nie je dostatočný pre povolenie oddĺženia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. “

17. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov (vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pozri bod 6), pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 CoKR/10/2010 z 19. apríla 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ostatnými jeho návrhmi uvedenými v petite sťažnosti (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010